

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 12

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 463 din 14 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408 ² alin. 4 din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 464 din 14 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	4–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.084/2013. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 593/2011 privind organizarea și funcționarea Institutului Național al Patrimoniului	7–8
4. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2013 al Societății Naționale de Transport Feroviar de Marfă „C.F.R. Marfă” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor	9–11
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
121/2013. — Ordin pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 36/2009 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale, realizate de S.C. PETROM DISTRIBUȚIE GAZE — S.R.L.	11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 16 din 18 noiembrie 2013	12–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 463**

din 14 noiembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408² alin. 4
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ciprian Vinerean în Dosarul nr. 12/306/2013 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 405D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că autorul excepției ar fi putut să beneficieze de efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011 prin aplicarea acesteia în mod direct de către instanța de judecată și nu pe calea revizuirii. Se susține că dispozițiile art. 458 din Codul de procedură penală nu prevăd obligația organelor judiciare de a informa persoana condamnată cu privire la intrarea în vigoare a unei legi penale mai favorabile și la posibilitatea formulării unei eventuale cereri de revizuire. Se arată, de asemenea, că între revizuirea clasică și cea care poate fi promovată pe baza unei decizii a Curții Constituționale sau a Curții Europene a Drepturilor Omului legiuitorul a instituit o diferență de regim juridic, prin impunerea unor termene, de 6 luni și, respectiv, de 1 an, de la data publicării în Monitorul Oficial al României și, respectiv, de la data rămânării definitive a deciziei, în interiorul cărora persoana interesată se poate prevala de această cale de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 12/306/2013, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ioan Ciprian Vinerean într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs promovat împotriva unei sentințe penale prin care i s-a respins, ca tardivă, cererea de revizuire a unei hotărâri de condamnare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că limitarea termenului în care poate fi

formulată cererea de revizuire, potrivit art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, la 3 luni de la data pronunțării deciziilor Curții Constituționale este neconstituțională, contravenind prevederilor art. 15 alin. (2), art. 16, art. 21 și art. 147 din Legea fundamentală. Se arată că revizuentul s-a prevalat în faza apelului de dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, că, ulterior acestui moment, Curtea Constituțională a decis că norma anterior referită este de drept substanțial și că este neconstituțională, în măsura în care înlătură aplicarea legii penale mai favorabile, precum și că, potrivit art. 458 din Codul de procedură penală, organele judiciare aveau obligația să îi aducă la cunoștință posibilitatea formulării unei cereri de revizuire în termenul de 3 luni prevăzut la art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, obligație ce nu a fost, însă, îndeplinită. Se mai susține că, în acest fel, termenul de 3 luni, prevăzut de textul criticat, împiedică aplicarea legii penale mai favorabile situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și nejustificate definitiv până la intrarea acesteia în vigoare, dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală constituind, în acest caz, legea penală mai favorabilă.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că legea generală în materia termenului de introducere a cererii de revizuire o constituie dispozițiile art. 398 alin. 1 din Codul de procedură penală, care, în favoarea persoanei condamnate, nu limitează acest termen. Se susține că prevederile art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală constituie legea specială, derogatorie, potrivit căreia, atunci când temeiul revizuirii îl constituie o decizie de neconstituționalitate, termenul în care poate fi promovată cererea de revizuire este de 3 luni. Se arată că această opțiune a legiuitorului nu contravine dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în fața legii sau la libertatea individuală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 998 din 22 noiembrie 2012 și nr. 130 din 7 martie 2013.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se susține că termenul de 3 luni prevăzut la art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală se justifică prin caracterul special al revizuirii prevăzute de textul criticat, aceasta având ca situație premisă soluționarea unei cauze penale prin aplicarea unei dispoziții legale în vigoare și obligatorie la momentul pronunțării hotărârii, dispoziție declarată ulterior neconstituțională. Se arată că, într-o astfel de situație, efectele juridice produse de dispozițiile în cauză anterior constatării neconstituționalității lor rămân valabile, potrivit principiului aplicării legii penale în timp, și că soluția legislativă consacrată prin textele criticate nu împiedică producerea efectelor *ex nunc* ale deciziilor Curții Constituționale,

revizuirea putând fi promovată numai după publicarea acestora în Monitorul Oficial al României. Se susține că reglementarea legislativă este una firească și echitabilă, necontravenind principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât părțile care dau dovadă de diligență, invocând o excepție de neconstituționalitate, nu se află în aceeași situație juridică cu cele care nu se prevalează de acest drept procesual. Se mai arată că limitarea criticată corespunde naturii juridice a revizuirii de cale extraordinară de atac, asigurând, totodată, soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Se conchide că textele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de către autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Cererea de revizuire se poate face în termen de 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale.*”

Se susține, în esență, că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și ale art. 147 referitor la deciziile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În fapt, prin Sentința penală nr. 236/7 aprilie 2010 pronunțată de Judecătoria Sibiu în Dosarul nr. 7.289/306/2009, autorul excepției de neconstituționalitate a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 6 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni de complicitate la înșelăciune și a două infracțiuni de complicitate la fals în înscrisuri sub semnătură privată. Sentința penală nr. 236/7 aprilie 2010 a Judecătoriei Sibiu a rămas definitivă la 20 ianuarie 2011, fiind modificată în privința laturii civile prin Decizia penală nr. 247/2010 a Tribunalului Sibiu și prin Decizia penală nr. 65/2011 a Curții de Apel Alba Iulia. Prin Sentința penală nr. 268/21 aprilie 2010 a Judecătoriei Sibiu, pronunțată în Dosarul nr. 7.140/306/2009, autorul excepției de neconstituționalitate a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 6 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la înșelăciune și instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată. Sentința penală nr. 268/21 aprilie 2010 a Judecătoriei Sibiu a rămas definitivă la data de 20 ianuarie 2011, prin Decizia penală nr. 280/2010 a Tribunalului Sibiu și Decizia penală nr. 64/2011 a Curții de Apel Alba Iulia, decizii prin care au fost respinse apelul și, respectiv, recursul declarate de către inculpatul Ioan Ciprian Vinerean. Prin Sentința penală nr. 968/2011 pronunțată de Judecătoria Aiud s-a dispus contopirea pedepselor aplicate prin sentințele penale nr. 236/7 aprilie 2010 și nr. 268/21 aprilie 2010 pronunțate de Judecătoria Sibiu și i-a fost aplicată inculpatului o pedeapsă de 7 ani închisoare.

2. Curtea constată că, în cursul soluționării cauzelor penale anterior referite, autorul prezentei excepții de

neconstituționalitate nu a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, neîntrunind, în consecință, condițiile art. 408² alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală referitoare la hotărârile definitive care pot fi supuse revizuirii, respectiv, doar cele pronunțate în cauzele în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

3. Prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care înlătură aplicarea legii penale mai favorabile și că prevederile art. 320¹ alineatul final din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

Prin Decizia nr. 1.000 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 14 ianuarie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408² alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, statuând că, potrivit prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție și ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile Curții Constituționale produc efecte *erga omnes* numai pentru viitor, de la data intrării lor în vigoare, care este data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Astfel, Curtea a constatat că ele nu pot fi aplicate unor litigii care au fost soluționate definitiv anterior acestei date. De asemenea, Curtea a reținut că, pe parcursul soluționării cauzei, autorul excepției de neconstituționalitate analizate a beneficiat de toate garanțiile procesuale specifice procesului penal, dar nu a înțeles să se prevaleze de dreptul de a ridica excepția de neconstituționalitate a cărei soluționare i-ar fi putut conferi dreptul de a formula cerere de revizuire. Prin urmare, Curtea a constatat că acesta se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanei care a invocat aceeași excepție de neconstituționalitate într-o altă cauză, și care, în urma declarării de către Curtea Constituțională a neconstituționalității textului criticat, a avut dreptul de a cere revizuirea hotărârii judecătorești rămase definitivă. Or, potrivit practicii Curții Constituționale, principiul egalității, consacrat prin art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune aplicarea unui tratament juridic egal persoanelor aflate în situații juridice identice, pe când persoanelor aflate în situații juridice diferite le poate fi aplicat un tratament juridic diferit.

Curtea a mai reținut că Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011 i-ar fi fost aplicabilă autorului excepției în cazul în care cauza sa ar fi fost în curs de soluționare la data publicării acestei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, indiferent dacă autorul ar fi invocat sau nu, în propriul său dosar, aceeași excepție de neconstituționalitate. Dar, având în vedere faptul că la data anterior arătată, în privința autorului excepției a fost deja pronunțată o hotărâre definitivă, Curtea a statuat că decizia Curții Constituționale vizată nu este aplicabilă.

4. Pentru considerentele arătate în decizia invocată mai sus, Curtea constată că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate nu avea calitatea procesuală de a formula cerere de revizuire în interiorul termenului de 3 luni prevăzut la art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, întrucât, acesta nu a invocat în cursul judecării cauzelor excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală. Cu toate acestea, Curtea reține că, prin Sentința penală nr. 141 din 7 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 12/306/2013, Judecătoria Sibiu — Secția penală a respins ca tardivă, și nu pentru lipsa calității procesuale, cererea de revizuire formulată de către autorul excepției de neconstituționalitate, pe baza dispozițiilor art. 408² din Codul de procedură penală.

Curtea constată că împotriva Sentinței penale nr. 141 din 7 martie 2013, pronunțată de Judecătoria Sibiu — Secția penală, revizuentul a formulat cerere de recurs, care a fost soluționată de către Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori, care a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare la Judecătoria Sibiu, constatând că, în considerentele hotărârii atacate și, respectiv, în dispozitivul acesteia, instanța investită cu soluționarea cererii de revizuire a făcut referire la două sentințe penale diferite de cele care au format obiectul cererii de revizuire.

În aceste condiții, contrar celor constatate de către Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori, care a apreciat că dispoziția atacată are legătură cu soluționarea cauzei, Curtea reține că dispozițiile art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, privind termenul în care poate fi introdusă cererea de revizuire, nu au legătură cu soluționarea cauzei, pentru considerentele mai sus arătate.

De altfel, Curtea constată că, respingând cererea de revizuire în temeiul art. 408² alin. 4, și nu în temeiul art. 408² alin. 2 din Codul de procedură penală, Judecătoria Sibiu — Secția penală a plecat de la o premisă greșită, aceea că

revizuentul s-ar număra printre persoanele arătate la art. 408² alin. 2 din Codul de procedură penală, cărora legiuitorul le-a conferit capacitatea procesuală de a promova o astfel de cerere, dar că aceasta nu a fost formulată în interiorul termenului de 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale, prevăzut la art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală.

Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, iar, potrivit alin. (2) al aceluiași art. 29, „Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă”, astfel că excepția de neconstituționalitate ridicată în prezenta cauză este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ciprian Vinerean în Dosarul nr. 12/306/2013 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 464

din 14 noiembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991
privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată

de Andrei Spanache în Dosarul nr. 5.604/189/2012 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 413D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât modalitatea de stabilire a sancțiunilor revine legiuitorului. Mai arată că, în virtutea prevederilor art. 35 alin. (3) din Legea nr. 50/1991, devine incidentă Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 705/R/2013 din 20 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.604/189/2012, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Andrei Spanache într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care a fost respinsă cererea de anulare a procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții la regimul executării lucrărilor de construcții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat creează un regim discriminatoriu pentru contravenienții care intră sub incidența Legii nr. 50/1991 în raport cu toate celelalte categorii de contravenienți, cărora li se poate aplica sancțiunea avertismentului.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă consideră că pentru anumite lucrări de construcții de mici dimensiuni, realizate fără autorizație de construire, dar care nu afectează structura de rezistență, ar trebui să se poată dispune aplicarea sancțiunii „avertisment”, iar sancțiunea amenzii ar trebui aplicată doar pentru lucrări de mare anvergură.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând, în esență, că în considerarea gravității faptelor de nerespectare a regimului juridic al construcțiilor, inclusiv sub aspectul unor posibile consecințe ireversibile în cazul acestor fapte, legiuitorul a apreciat ca fiind insuficientă aplicarea avertismentului ca sancțiune principală. Menționează că, prin textul de lege criticat, nu se aduce atingere principiului fundamental al egalității în drepturi a cetățenilor și nici vreunui alt drept fundamental.

Avocatul Poporului opinează în sensul că nu poate fi reținută critica prin raportare la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, întrucât textul de lege criticat dă expresie acestui principiu, prin asigurarea unui tratament juridic identic tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei, respectiv persoanelor care săvârșesc contravenții la regimul autorizării construcțiilor. În argumentarea acestui punct de vedere, arată că persoanele care intenționează să edifice sau să desființeze o construcție au o obligație unică și egală de a obține autorizația conform Legii nr. 50/1991, iar în cazul încălcării acestei obligații,

vor suporta sancțiunile legale (amenda contravențională) și dispunerea unor măsuri complementare (oprirea executării lucrărilor și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație) fără nicio discriminare, așa cum dispune art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Apreciază că, în aceste condiții, soluția legislativă privind imposibilitatea aplicării sancțiunii avertisment pentru contravențiile săvârșite sub imperiul Legii nr. 50/1991 este justificată de importanța valorilor sociale ocrotite prin legea menționată și de necesitatea protejării interesului general pe care urbanismul și amenajarea teritoriului, precum și securitatea și siguranța în construcții îl reprezintă. Activitatea de edificare sau desființare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii, iar stabilirea unei amenzi contravenționale, fără posibilitatea aplicării sancțiunii avertisment, este consecința nerespectării de către constructor a prevederilor imperative ale legii privitoare la autorizările necesare edificării imobilului respectiv. Ca atare, consideră că sancțiunea avertismentului în materia edificării fără autorizație a construcțiilor nu este oportună, având în vedere gradul ridicat de pericol social pe care îl reprezintă săvârșirea unei asemenea fapte, aspect demonstrat de chiar cuantumul amenzilor și măsurilor luate ca urmare a aplicării sancțiunii contravenționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 decembrie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 261/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009. Textul criticat are următorul conținut: „*În condițiile prezentei legi nu se aplică sancțiunea avertisment.*”

Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul acesteia își raportează critica la prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991, criticate în cauza de față, instituie expres imposibilitatea aplicării avertismentului ca sancțiune pentru edificarea sau desființarea unor construcții fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia.

Autorul excepției de neconstituționalitate critică textul de lege supus controlului de constituționalitate din perspectiva

principiului egalității în drepturi a cetățenilor, susținând ideea că acesta ar crea un regim discriminatoriu pentru contravenienții care intră sub incidența Legii nr. 50/1991 în raport cu toate celelalte categorii de contravenienți, cărora li se poate aplica sancțiunea avertismentului.

Cu privire la acest aspect, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a stabilit în mod constant că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă unor situații egale trebuie să le corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit, iar încălcarea principiului egalității și nediscriminării are loc atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.006 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 1 februarie 2013, sau Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998). Or, în cauză, textul de lege criticat nu instituie diferențieri pe criterii arbitrare, ci este deopotrivă aplicabil tuturor celor care săvârșesc contravenții la regimul edificării construcțiilor, în sensul că sancțiunea avertismentului nu poate fi aplicată niciunuia dintre contravenienți. Așadar, în interiorul acestei categorii de persoane, niciun individ nu se bucură de un regim mai favorabil față de alte persoane care au săvârșit același tip de contravenție.

Curtea observă că egalitatea de tratament juridic nu poate fi examinată prin compararea regimului sancționator aplicabil diferitelor tipuri de fapte, corespunzătoare unor domenii variate ale vieții sociale, astfel cum sugerează autorul prezentei excepții, întrucât fiecare prezintă specificitățile sale, fiind firesc să nu existe o identitate în ceea ce privește stabilirea sancțiunilor celor mai adecvate, care să își atingă scopul punitiv și, în același timp, preventiv și educativ.

Din această perspectivă, o diferențiere este nu doar admisibilă, ci chiar necesară. În acest sens, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit, în ceea ce privește principiul egalității consacrat prin art. 16 din Constituție, că acesta „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite” (Decizia nr. 1 din

8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

Faptul că în domeniul contravențiilor la regimul edificării de construcții nu este aplicabilă sancțiunea avertisment reprezintă o opțiune a legiuitorului, care poate stabili, în virtutea dreptului său suveran și în limitele prevăzute de Legea fundamentală, reguli adaptate fiecărei situații. Constituie, de asemenea, atributul său exclusiv edictarea de reglementări cu privire la natura sancțiunilor și asprimea acestora, în funcție de gravitatea faptei și de valorile sociale afectate sau expuse riscului de a fi periclitare prin săvârșirea acesteia, iar verificarea oportunității adoptării unor astfel de reguli excedează competenței Curții Constituționale.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în jurisprudența sa, că statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context. În acest sens pot fi menționate, de exemplu, Hotărârea din 28 noiembrie 1984, pronunțată în Cauza *Rasmussen împotriva Danemarcei* (paragraful 40), Hotărârea din 16 septembrie 1996, pronunțată în Cauza *Gaygusuz împotriva Austriei* (paragraful 42) sau Hotărârea din 6 iulie 2004, pronunțată în Cauza *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, (paragraful 24).

Curtea remarcă, totodată, și faptul că în Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor se precizează, la art. 7 alin. (3), că „Avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune”. Legea nr. 50/1991 constituie însă o lege specială, care reglementează contravențiile la regimul executării lucrărilor de construcții, astfel că, față de cadrul general reprezentat de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aceasta poate institui reguli diferite de sancționare a acestui tip de contravenții, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*. Aceasta este concluzia care rezultă și din art. 35 alin. (3) din Legea nr. 50/1991, care dispune în sensul că sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 numai „în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei Spanache în Dosarul nr. 5.604/189/2012 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 593/2011 privind organizarea și funcționarea Institutului Național al Patrimoniului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 593/2011 privind organizarea și funcționarea Institutului Național al Patrimoniului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 20 iunie 2011, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Institutul Național al Patrimoniului, reorganizat potrivit art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/2013 privind reorganizarea unor instituții publice aflate în subordinea Ministerului Culturii, denumit în continuare *Institutul*, este instituție publică de importanță națională, cu personalitate juridică, aflată în subordinea Ministerului Culturii.”

2. La articolul 2, literele c), k) și p) se abrogă.

3. La articolul 2, după litera u) se introduce o nouă literă, litera u¹), cu următorul cuprins:

„u¹) gestionează baza de date geospațiale a Ministerului Culturii cu privire la monumente istorice și la situri arheologice, necesare punerii în aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 4/2010 privind instituirea Infrastructurii naționale pentru informații spațiale în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 190/2010, cu modificările și completările ulterioare; elaborează și finanțează proiecte pentru realizarea bazei de date geospațiale;”

4. După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 21, cu următorul cuprins:

„Art. 21. — În domeniul protejării și promovării patrimoniului imaterial, Institutul are următoarele atribuții principale:

a) inițiază și derulează proiecte și programe privind activități de conservare, protejare, punere în valoare și promovare a patrimoniului cultural imaterial de pe teritoriul României;

b) realizează, susține, inclusiv financiar, proiectele, programele și activitățile de cercetare, conservare, protejare, punere în valoare și promovare a patrimoniului cultural imaterial de pe teritoriul României, inițiate de persoane fizice sau juridice de drept public ori privat, în conformitate cu strategiile și politicile Ministerului Culturii;

c) coordonează metodologic activitatea așezămintelor culturale în domeniul patrimoniului cultural imaterial;

d) colaborează cu instituții specializate în vederea realizării programelor și activităților de cercetare a patrimoniului imaterial;

e) realizează programe-cadru de educație permanentă în domeniul expresiilor culturale tradiționale;

f) editează și difuzează pe orice suport material cărți și alte publicații din domeniul patrimoniului cultural imaterial, cu acordul Ministerului Culturii;

g) organizează și administrează Registrul național al mărcilor tradiționale distinctive;

h) omologhează mărcile tradiționale distinctive;

i) organizează și administrează Registrul național al patrimoniului cultural imaterial.”

5. La articolul 4 alineatul (2), literele b) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) contractarea și realizarea de studii, cercetări și expertize în domeniul patrimoniului cultural imobil, mobil și imaterial;

d) editarea și comercializarea materialelor privind protejarea și punerea în valoare a monumentelor istorice, a patrimoniului mobil și a celui imaterial, precum și a celor privind educația permanentă în domeniul expresiilor culturale tradiționale;”

6. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Institutul este condus de un manager, pe baza contractului de management, încheiat în urma concursului de management, potrivit legii.

(2) Managerul Institutului conduce întreaga activitate a instituției, pe care o reprezintă în raporturile cu autoritățile publice, instituții și organizații, precum și cu persoanele juridice și fizice din țară sau din străinătate.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, managerul este ajutat de Consiliul de administrație al Institutului.

(4) Componența și atribuțiile Consiliului de administrație se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare internă al Institutului, aprobat prin ordin al ministrului culturii.

(5) Managerul este ordonator terțiar de credite.

(6) În exercitarea atribuțiilor sale managerul emite dispoziții.

(7) Pe lângă manager funcționează Consiliul științific al Institutului, organism consultativ alcătuit din specialiști în domeniul protejării monumentelor istorice; componența, atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Consiliului științific se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare internă a Institutului, aprobat prin ordin al ministrului culturii.”

7. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Institutul poate utiliza două autoturisme pentru transportul personalului, cu un consum lunar de carburant de 250 litri fiecare.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice, a activităților de control și inspecție și a activităților de protecție a patrimoniului cultural național imobil, Institutul poate utiliza 6 autoturisme și o mașină de teren. Consumul lunar maxim de carburant este de 250 litri fiecare.”

Art. II. — (1) Preluarea personalului Centrului Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale și încadrarea personalului pe noile funcții și în numărul maximum de posturi aprobat pentru Institut, precum și stabilirea drepturilor salariale acordate, potrivit legii, se realizează în termen de maximum 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, cu respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de funcții.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare, precum și organigrama Institutului se aprobă, la propunerea managerului, prin ordin al ministrului culturii care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — (1) Patrimoniul Institutului Național al Patrimoniului se completează cu activul și pasivul Centrului Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, conform ultimei situații financiare întocmite, pe bază de protocol încheiat în termen 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Protocolul de predare-preluare prevăzut la alin. (1) va cuprinde:

a) prevederile bugetare pe anul 2013, execuția bugetară la momentul predării-preluării, inclusiv creditele bugetare rămase neutilizate;

b) structurile de personal preluate;

c) patrimoniul stabilit pe baza situațiilor financiare întocmite de fiecare instituție, bunurile imobile aflate în administrarea Centrului Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, cuprinse în anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, identificate la numerele MFP 33430 și 33431;

d) bazele de date și registrele speciale predate și alte informații specifice.

(3) După semnarea protocolului prevăzut la alin. (2), anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al

statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se actualizează în mod corespunzător.

Art. IV. — Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 22 februarie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La anexa nr. 2 „Unități care funcționează în subordinea, sub autoritatea Ministerului Culturii ori în coordonarea ministrului culturii”, punctul I „Organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice finanțate integral din bugetul de stat” se modifică după cum urmează:**

a) Numărul curent 3 se abrogă.

b) Nota din final va avea următorul cuprins:

„NOTĂ:

Unitățile menționate la nr. crt. 1—2 pot utiliza un număr maxim de 378 de posturi.”

2. **La anexa nr. 2, la punctul II „Organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice de cultură de importanță națională finanțate din venituri proprii și din subvenții acordate de la bugetul de stat”, nota din final se modifică și va avea următorul cuprins:**

„NOTĂ:

Unitățile prevăzute la nr. crt. 1—46 pot utiliza un număr maxim de 5.651 de posturi.”

Art. V. — Hotărârea Guvernului nr. 1.463/2003 privind organizarea și funcționarea Centrului Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 17 decembrie 2003, cu modificările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul culturii,

Daniel-Constantin Barbu

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale

și persoanelor vârstnice,

Mariana Câmpeanu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat
pe anul 2013 al Societății Naționale de Transport Feroviar
de Marfă „C.F.R. Marfă” — S.A.,
aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor**

Având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2013 al Societății Naționale de Transport Feroviar de Marfă „C.F.R. Marfă” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor totale prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli reprezintă limite maxime și nu poate fi depășit decât în cazuri justificate, cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului Transporturilor, cu avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor totale aprobate, operatorul economic poate efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor totale, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,

Ramona-Nicole Mănescu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și
persoanelor vârstnice,

Mariana Câmpeanu

București, 7 ianuarie 2014.

Nr. 4.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Societatea Națională de Transport Feroviar de Marfă
„C.F.R. Marfă” — S.A.
Bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, București
CIF: RO11054537

PROIECT DE BUGET DE VENITURI ȘI CHELTUIELI RECTIFICAT PE ANUL 2013

– mii lei –

0	1	INDICATORI	Nr. rd.	Prevederi an precedent (2012)		2013			%
				Aprobat	Realizat	Aprobat	Realizat 9 luni	Rectificat	
		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.3+Rd.4)	3	1.222.560,00	1.050.071,00	1.135.500,00	714.329,00	1.028.220,00	90,55
I.	1	Venituri din exploatare	2	1.192.160,00	1.027.143,00	1.110.085,00	697.301,00	1.009.085,00	90,90
	2	Venituri financiare	3	30.400,00	22.928,00	25.415,00	17.028,00	19.135,00	75,29
	3	Venituri extraordinare	4						
II		CHELTUIELI TOTALE	5	1.317.560,00	1.455.157,00	1.185.500,00	849.640,00	1.248.345,00	105,30
	1	Cheletuilei de exploatare, din care:	6	1.259.160,00	1.404.072,00	1.142.915,00	819.088,00	1.208.760,00	105,76
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	7	698.253,00	644.343,00	648.686,00	425.556,00	599.225,00	92,38
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsaminte asimilate	8	7.950,00	6.857,00	6.900,00	6.830,00	8.100,00	117,39
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	9	372.357,00	364.513,00	401.511,00	322.536,00	425.226,00	105,91
	C1	ch. cu salariile	10	262.821,00	249.932,00	268.331,00	193.000,00	258.164,00	96,21
	C2	bonusuri	11	1.652,00	846,00	871,00	889,00	1.121,00	128,70
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	12	24.000,00	35.337,00	45.182,00	67.364,00	83.767,00	185,40
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	13	0,00	-283,00	0,00	0,00		
	C4	cheltuieli aferente contractului de mandat	14	91,00	9,00	1.219,00	971,00	1.219,00	100,00
	C5	cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	15	83.793,00	78.389,00	85.908,00	60.312,00	80.955,00	94,23
	D.	alte cheltuieli de exploatare	16	180.600,00	388.359,00	85.818,00	64.166,00	176.209,00	205,33
	2	Cheletuilei financiare	17	58.400,00	51.085,00	42.585,00	30.552,00	39.585,00	92,96
	3	Cheletuilei extraordinare	18						
III		REZULTATUL BRUT (profit / pierdere)	19	-95.000,00	-405.086,00	-50.000,00	-135.311,00	-220.125,00	440,25
IV		IMPOZIT PE PROFIT	20						
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	21						
	1	Rezerve legale	22						
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	23						
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	24						
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisionanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	25						
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	26						
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 22, 23, 24, 25 și 26.	27						
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	28						
	8	Minimum 50% vârsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	29						
	a)	- dividende convenite bugetului de stat sau local, după caz	30						
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.22 - Rd.29 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	31						
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	32						
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	33						
	a)	cheltuieli materiale	34						
	b)	cheltuieli cu salariile	35						
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	36						
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	37						
	e)	alte cheltuieli	38						

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

	INDICATORI	Nr. rd.	Prevederi an precedent (2012)		2013			%
			Aprobat	Realizat	Aprobat	Realizat 9 luni	Rectificat	
VIII	SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	39						
1	Alocații de la buget, din care	40	97.416,00	89.893,81	77.000,00	56.187,00	75.000,00	97,40
	alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	40 bis						
IX	CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	41	97.416,00	89.893,81	77.000,00	34.119,00	75.000,00	97,40
X	DATE DE FUNDAMENTARE	42						
1	Nr. de personal prognozat la finele anului	43	9.162	9.053	9.053	8.876	8.876	98,04
2	Nr. mediu de salariați total	44	8.766	8.411	9.053	8.742	8.720	96,32
3	Cheltuieli de natura salarială (a+b), din care:	45	264.473,00	250.778,00	269.202,00	193.889,00	259.285,00	96,32
a)	cheltuieli cu salariile	46	262.821,00	249.932,00	268.331,00	193.000,00	258.164,00	96,21
b)	bonusuri	47	1.652,00	846,00	871,00	889,00	1.121,00	128,70
4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza fondului de salarii aferent personalului angajat pe baza de contract individual de muncă (Rd.46/Rd.44)/12*1000	48	2.498,49	2.476,24	2.470,00	2.453,04	2.467,16	99,89
5	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoana) influențat de bonificațiile și bonusurile în lei și sau natura (Rd.45/Rd.44)/12*1000	49	2.514,19	2.484,62	2.478,02	2.464,34	2.477,88	99,99
6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu în prețuri curente (lei/persoană) (Rd.2/Rd.44)	50	135.998,17	122.119,01	122.620,68	79.764,47	115.720,76	94,37
9	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.5/Rd.1)*1000	53	1.077,71	1.385,77	1.044,03	1.189,42	1.214,08	116,29
10	Plăți restante, în prețuri curente	54	0,00	1.572.262,00	0,00	161.903,00	161.903,00	
11	Creanțe restante, în prețuri curente	55	409.000,00	386.629,00	309.850,00	349.221,00	350.000,00	112,96

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 36/2009 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale, realizate de S.C. PETROM DISTRIBUȚIE GAZE — S.R.L.

Având în vedere dispozițiile art. 178 alin. (2) lit. a) și ale art. 179 alin. (6) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012,

în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — În titlul și în cuprinsul Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 36/2009 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale realizate de S.C. PETROM DISTRIBUȚIE GAZE — S.R.L., publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 31 martie 2009, cu modificările ulterioare, denumirea „S.C. PETROM DISTRIBUȚIE GAZE — S.R.L.” se înlocuiește cu denumirea „S.C. PREMIER ENERGY — S.R.L.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 20 decembrie 2013.

Nr. 121.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 16

din 18 noiembrie 2013

Dosar nr. 15/2013

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea Roxana Popa	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Mariana Ghena	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Dan Marius Foițoș	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Mirela Sorina Popescu	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Magdalena Iordache	— judecător la Secția penală
Angela Dragne	— judecător la Secția penală
Livia Luminița Zglimbea	— judecător la Secția penală
Ionuț Mihai Matei	— judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Aurelia Motea	— judecător la Secția a II-a civilă
Zoița Milășan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 15/2013 este constituit conform dispozițiilor art. 414⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, raportat la dispozițiile art. 27² din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința completului este prezidată de doamna Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă procurorul-șef al Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Iuliana Nedelcu.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent din cadrul Secțiilor Unite, doamna Monica Eugenia Ungureanu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin sesizarea nr. 5.844/1.806/III-5/2013, în vederea interpretării **dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală, în ipoteza unui proces penal având ca obiect o pluralitate de infracțiuni (concurș) în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață, iar săvârșirea tuturor infracțiunilor este recunoscută de către inculpat.**

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii învederând că examenul jurisprudenței penale actuale a evidențiat mai multe orientări cu privire la acest aspect și, prin urmare, caracterul neunitar al practicii judiciare.

Potrivit unei orientări jurisprudențiale, în ipoteza menționată, s-a făcut aplicarea procedurii simplificate bazate pe pledoaria de vinovăție exclusiv infracțiunilor care nu sunt pedepsite cu detențiune pe viață, concomitent cu aplicarea procedurii de drept comun pentru infracțiunea sau infracțiunile (în formă consumată sau tentată) a căror sancțiune prevăzută de lege este detențiunea pe viață, ca pedeapsă unică sau alternativă (anexele nr. 1—5).

În susținerea acestui punct de vedere, subliniindu-se că ipoteza în discuție nu are o consacrare normativă, s-a argumentat că în cazul pluralității de infracțiuni există o pluralitate de acțiuni penale care, sub aspect substanțial, nu sunt indivizibile, ci independente; pentru acest motiv, este posibilă aplicarea distinctă, în aceeași cauză, a art. 320¹ din Codul de procedură penală numai acelor infracțiuni care îndeplinesc condițiile legale. Totodată, s-a arătat că acțiunea penală sub aspectul tragerii la răspundere este indivizibilă, motiv pentru care o disjungere a acțiunii penale este neîntemeiată, chiar nelegală.

De asemenea, s-a susținut că efectuarea obligatorie a cercetării judecătorești și judecata cauzei conform procedurii comune nu sunt rezultatul voinței inculpatului, ci voința legiuitorului (art. 320¹ alin. 7 fraza ultimă din Codul de procedură penală) sau a judecătorului (art. 320¹ alin. 8 din același cod), context în care nu se poate face abstracție de conduita procesuală a inculpatului care, anterior începerii cercetării judecătorești, a declarat expres că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare și solicită ca judecarea să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, și că nu solicită administrarea de probe.

Această orientare își găsește confirmarea expresă în jurisprudența instanței supreme, respectiv Decizia penală nr. 3.291 din 16 octombrie 2012 a Secției penale (anexa nr. 1).

Într-o altă orientare de jurisprudență, în aceeași ipoteză, s-a considerat că este exclusă aplicarea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, judecarea cauzei urmând a se face, pentru toate infracțiunile, potrivit procedurii de drept comun (anexele nr. 6—15).

În argumentarea acestui punct de vedere s-a arătat că procedura reglementată de dispozițiile sus-menționate nu poate fi aplicată decât unitar, cu privire la întreaga cauză, iar nu

fragmentat, în raport cu fiecare din infracțiunile pentru care inculpatul a fost trimis în judecată.

Și această orientare își găsește expresia în jurisprudența instanței supreme, respectiv Decizia penală nr. 2.551 din 16 august 2012 a Secției penale (anexa nr. 6).

A fost precizată opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul orientării jurisprudențiale potrivit căreia în ipoteza procesului unic cu pluralitate de acțiuni substanțiale și unicitate de acțiune procesuală (ipoteza concursului de infracțiuni dedus judecării în cadrul unui unic proces judiciar) nu sunt aplicabile dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, respectiv judecata în cazul recunoașterii vinovăției, atât din perspectivă procesuală (procedura de judecată, art. 320¹ alin. 1—6), cât și substanțială (efecte, art. 320¹ alin. 7 fraza I). Recunoașterea faptelor care fac obiectul actului de sesizare și care ar fi fost susceptibile de aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală în absența unei infracțiuni concurente pedepsite cu detențiunea pe viață va putea fi valorificată în contextul circumstanțelor atenuante judiciare, conform art. 74 cu referire la art. 76 din Codul penal.

Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Livia Doina Stanciu, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală, într-un proces penal având ca obiect o pluralitate de infracțiuni (concurs) în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață, iar săvârșirea tuturor infracțiunilor este recunoscută de către inculpat.

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii se arată că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală, a fost relevată o practică neunitară.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Potrivit unei orientări jurisprudențiale, în ipoteza menționată, s-a făcut aplicarea procedurii simplificate bazate pe pledoaria de vinovăție exclusiv infracțiunilor care nu sunt pedepsite cu detențiune pe viață, concomitent cu aplicarea procedurii de drept comun pentru infracțiunea sau infracțiunile (în formă consumată sau tentată) a căror sancțiune prevăzută de lege este detențiunea pe viață, ca pedeapsă unică sau alternativă.

3.2. Într-o a doua orientare a practicii, în aceeași ipoteză, s-a considerat că este exclusă aplicarea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală, judecarea cauzei urmând a se face, pentru toate infracțiunile, potrivit procedurii de drept comun.

4. Opinia procurorului general

Soluția propusă de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale, potrivit căreia într-un proces unic cu pluralitate de acțiuni substanțiale și unicitate de acțiune procesuală (ipoteza concursului de infracțiuni în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață) nu sunt aplicabile dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, respectiv judecata în cazul recunoașterii vinovăției, atât din perspectivă procesuală (procedura de judecată, art. 320¹ alin. 1—6), cât și substanțială (efecte, art. 320¹ alin. 7 fraza I).

Prin argumentele expuse s-a arătat, în esență, că rațiunea instituției constând în judecata în cazul recunoașterii de vinovăție se subsumează rațiunii generale a Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, or în măsura în care s-ar împărtăși prima orientare de jurisprudență, scopul legii — o procedură simplificată și mult mai rapidă de judecată, cu beneficii atât pentru inculpat, cât și pentru stat —, este eludat și s-ar prefigura astfel o procedură parțial simplificată cu beneficii numai pentru inculpat.

S-a susținut, totodată, că cerința negativă prevăzută de art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală are o natură de drept procesual penal și, în consecință, referirea legiuitorului la acțiunea penală are în vedere accepțiunea procesuală a acesteia, care include și ipoteza în care printr-o singură acțiune penală procesuală sunt vizate mai multe infracțiuni, unele sancționate cu detențiunea pe viață.

În opinia înaintată Înaltei Curți s-a precizat că, chiar dacă s-ar aprecia că referirea legiuitorului la acțiunea penală vizează aspectul său substanțial, absența oricărei precizări sau distincții legale permite concluzia că ori de câte ori acțiunea penală în sens substanțial având ca obiect o infracțiune pedepsită cu detențiunea pe viață este alăturată altor acțiuni penale substanțiale, vizând alte infracțiuni, este dedusă judecării, alături de acestea, într-un proces unic, prin exercitarea unei unice acțiuni penale în sens procesual, incidența art. 320¹ alin. 1—6 din Codul de procedură penală este exclusă.

S-a mai argumentat că prin condiția impusă de legiuitor, constând în recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în actul de sesizare a instanței (art. 320¹ alin. 2), s-a urmărit a se înlătura posibilitatea aplicării *mixte*, în cadrul aceluiași proces, atât a procedurii simplificate (pentru faptele recunoscute), cât și a celei de drept comun (pentru faptele nerecunoscute), or dacă legiuitorul a exclus această posibilitate în cazul unor fapte care nu cad sub incidența art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a (de principiu mai puțin grave și susceptibile de aplicarea judecării în cazul recunoașterii vinovăției), nu se poate admite că a acceptat în mod implicit o asemenea aplicare în ipoteza în discuție.

Prin recursul în interesul legii s-a precizat că jurisprudența Curții Constituționale permite concluzia că, în ipoteza în discuție, neaplicarea procedurii și beneficiilor recunoașterii vinovăției infracțiunilor concurente cu infracțiunea pedepsită cu detențiunea pe viață nu ar putea fi criticată în mod justificat pentru afectarea principiului egalității sau pentru că ar avea valențe discriminatorii.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Proiectul de soluție propus prin raportul întocmit în cauză reflectă a doua soluție identificată de examenul jurisprudențial, în sensul că într-un proces penal având ca obiect o pluralitate de infracțiuni (concurs), în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață, iar săvârșirea tuturor infracțiunilor este recunoscută de inculpat, sunt incidente dispozițiile care reglementează judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.

S-a argumentat, în esență, că această interpretare a art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală corespunde sensului Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, iar referirea la acțiunea penală din cuprinsul textului legal analizat vizează accepțiunea procesuală a acțiunii penale, precum și că nu este afectat principiul egalității în fața legii, prevalând principiul aflării adevărului și al stabilirii vinovăției față de dreptul inculpatului de a solicita sau nu administrarea probatoriului.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție

Potrivit art. 6 paragraful 3 lit. d din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acuzatul are dreptul să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și

să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării.

Relativitatea acestui drept, consacrată prin jurisprudența instanței de contencios a drepturilor omului și legislația majorității statelor europene care au prevăzut în dreptul intern elemente de justiție negociată sau proceduri simplificate de tipul pledoariilor de vinovăție, își găsește expresia în posibilitatea acuzatului de a renunța la exercitarea dreptului său de a interoga martorii din proces sau de a administra probatoriul, în fața unei instanțe independente și imparțiale.

Prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, a fost introdus în Codul de procedură penală, articolul art. 320¹ prin care este reglementată *judecata în cazul recunoașterii vinovăției*, care reprezintă o *procedură simplificată* de judecată ce are la bază pledoaria de vinovăție a inculpatului. Potrivit expunerii de motive la proiectul legii, această nouă instituție pentru dreptul procesual penal român a fost considerată un răspuns la nevoia de eficacitate a judecății, contribuind la eliminarea unor proceduri greoaie și deseori inutile pentru stabilirea adevărului judiciar și subsumându-se exigențelor de ordin calitativ ale actului de justiție.

Din interpretarea teleologică, sistematică și logică a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală rezultă că judecata în cazul recunoașterii vinovăției reprezintă o procedură de sine stătătoare, distinctă, particulară, de soluționare a cauzei, derogatorie de la judecata potrivit dreptului comun, și care se situează *înaintea* momentului procesual al începerii cercetării judecătorești.

Ca urmare a ascultării inculpatului care recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și a constatării întrunirii tuturor cerințelor prevăzute de art. 320¹ din Codul de procedură penală, instanța *admite cererea* de judecare în procedura simplificată și *soluționează latura penală*, după cum *în mod expres* prevede alin. 4 al aceluiași text legal.

Voința legiuitorului este ca judecata să se desfășoare după o *procedură specială* când inculpatul declară personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare, că solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere, iar instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Așadar, consecința admiterii cererii de judecată în conformitate cu dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală o constituie stabilirea *procedurii speciale* de judecată *ca unic cadru procesual* pentru soluționarea laturii penale.

Această interpretare a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală răspunde exigențelor privind simplificarea și celeritatea soluționării cauzelor, care constituie sensul Legii nr. 202/2010 al cărei obiect de reglementare l-au constituit unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.

Dacă voința legiuitorului ar fi fost de a acorda posibilitatea aplicării mixte, în cadrul unui unic proces, atât a procedurii simplificate, cât și a procedurii de drept comun, atunci nu s-ar fi prevăzut, printre condițiile de aplicare a judecății în cazul recunoașterii vinovăției, condiția recunoașterii *tuturor faptelor* reținute în actul de sesizare a instanței (art. 320¹ alin. 2). Lipsa impunerii unei astfel de condiții ar fi însemnat ca, în același proces, să existe posibilitatea ca faptele recunoscute, ce constituiau infracțiuni și erau săvârșite de inculpat, să fie judecate potrivit procedurii accelerate (cu consecința reducerii limitelor de pedeapsă potrivit art. 320¹ alin. 7 fraza I), iar faptele nerecunoscute să fie judecate potrivit procedurii dreptului comun.

În același sens sunt și dispozițiile art. 320¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, în conformitate cu care instanța *continuă judecata* cauzei potrivit *procedurii de drept comun* atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, fără a face distincție dacă obiectul judecății îl reprezintă una sau mai multe fapte.

Pe cale de consecință, în condițiile în care art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală exclude de la judecata în procedură simplificată cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, *contravine rațiunii de reglementare* a art. 320¹ din Codul de procedură penală opinia potrivit căreia o cauză poate fi judecată conform unei proceduri combinate/mixte, prin aplicarea procedurii simplificate bazate pe pledoaria de vinovăție în cazul infracțiunilor pentru care se prevede sancțiunea cu închisoarea, concomitent cu aplicarea procedurii de drept comun pentru infracțiunea sau infracțiunile (în formă consumată sau în forma tentativei) a căror sancțiune prevăzută de lege este detențiunea pe viață, ca pedeapsă unică sau alternativă.

Într-o altă ordine de idei, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, că în raport de conținutul art. 320¹ din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției are o dublă natură, fiind pe de-o parte o instituție procesuală, iar pe de altă parte, o instituție de drept material. Efectele de drept substanțial prevăzute de art. 320¹ alin. 7 fraza I din Codul de procedură penală, constând în reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii, intervin numai dacă sunt întrunite anumite condiții procedurale.

Prin urmare, condiția cu caracter negativ reglementată de art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală, în conformitate cu care dispozițiile alin. 1—6 ale aceluiași articol nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, poate fi examinată numai prin prisma dreptului procesual, iar referirea la acțiunea penală din cuprinsul art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală, vizează *acceptiunea procesuală* a acțiunii penale (exercitarea efectivă a dreptului de a trage la răspundere, modalitatea juridică prin care conflictul de drept născut din săvârșirea unei infracțiuni este adus în fața organelor judiciare), care include și ipoteza în care mai multe fapte săvârșite de același făptuitor dintre care una este infracțiune pedepsită cu detențiune pe viață (pluralitate de infracțiuni), sunt judecate împreună în cadrul aceluiași proces penal, existând o unică acțiune penală în sens procesual.

Rațiunea care a stat la baza excluderii infracțiunii pedepsite cu detențiunea pe viață de la judecata potrivit procedurii accelerate își găsește cu atât mai mult incidența într-un proces penal având ca obiect o pluralitate de infracțiuni în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, fiind imperativă prevalența principiului aflării adevărului și stabilirea vinovăției față de dreptul inculpatului de a solicita sau nu administrarea probatoriului, care nu se pot asigura decât prin judecarea cauzei potrivit dreptului comun. Prin Decizia nr. 198 din 9 aprilie 2013 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 25 aprilie 2013, Curtea Constituțională a precizat că nu se poate vorbi de un proces echitabil în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului în favoarea principiului celerității procesului penal, astfel că nu simpla recunoaștere a vinovăției este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției.

Neaplicarea procedurii simplificate și a beneficiilor recunoașterii vinovăției pentru infracțiunile concurente cu infracțiunea pedepsită cu detențiunea pe viață nu afectează principiul egalității în fața legii. În acest sens, prin Decizia nr. 975 din 2 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2013, Curtea Constituțională a arătat că egalitatea nu înseamnă uniformitate, iar procedura de judecată în cazul pledoariei de vinovăție nu reprezintă un drept fundamental și nu capătă valențe discriminatorii, având o justificare obiectivă și rezonabilă ce ține de gravitatea extremă

a faptei comise, pedeapsa detențiunii pe viață fiind ultima pe scara graduală prevăzută de sistemul represiv românesc.

Într-un proces penal cu o singură acțiune în sens procesual și o pluralitate de acțiuni penale în sens substanțial având ca obiect și o infracțiune pedepsită cu detențiunea pe viață, atitudinea de recunoaștere a faptelor care ar fi fost susceptibile de aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală poate fi valorificată ca circumstanță atenuantă judiciară potrivit art. 74 cu referire la art. 76 din Codul penal.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 414⁴ și art. 414⁵ din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 fraza a II-a din Codul de procedură penală, stabilește că:

Într-un proces penal având ca obiect o pluralitate de infracțiuni (concurș) în a cărei alcătuire intră și o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață, iar săvârșirea tuturor infracțiunilor este recunoscută de inculpat, judecarea cauzei se face, pentru toate infracțiunile, potrivit procedurii de drept comun.

Obligatorie, potrivit art. 414⁵ alin. 4 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Monica Eugenia Ungureanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

